

ΣΟΡΟΛΟΠ #2

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2017

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται. Μοιράζεται χέρι με χέρι, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μιας και οι αξίες μας, τα όνειρα μας, οι ζωές μας ολόκληρες δεν θέλουμε να είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση της υφανέτ.

Και κάποιοι ήρθαν τα τελευταία χρόνια και είπαν ότι θα μας φέρουν την ισότητα, ότι θα μας δώσουν σε όλους τα ίδια δικαιώματα, προκειμένου να μην νιώθουμε αδικημένες μπροστά στους ανισόμετρος δείκτες. Ότι θα μας ράψουν διαφοροποιημένα ρούχα επιβεβλημένων ρόλων προκειμένου να μην καταλαβαίνουμε τους διαχωρισμούς ανάμεσα μας. Μας λένε ότι πρέπει να βοηθήσουμε στην ανάπτυξη, να θυσιάσουμε για χάρη της πατρίδας που περνάει δύσκολα, να ξεγράψουμε τη μνήμη των αγώνων που χάθηκαν και να συνταχθούμε στις γραμμές του κράτους.

Ακούμε τα F16 να πετάνε πάνω από τα κεφάλια μας και παραπατάμε καθημερινά μέχρι τις δουλειές ή τις σχολές μας. Φτύνουμε ακατάπαυστα ψάχνοντας άπραγοι σε site ανεργίας δίχως επιτυχία, αλλά και δίχως επιδόματα. Η μέρα έχει 24 ώρες, αλλά εμείς δεν προλαβαίνουμε. Βουλιάζουμε μπροστά από την οθόνη που τρεμοσβήνει και κάτω απ' το βάρος του δίσκου με τα ποτήρια. Χρειαζόμαστε ακόμα για καιρό να συνεχίσουμε το σκάψιμο. Να δούμε ακόμα περισσότερα πέρα απ' τα πτώματα μεταναστών, που κρύβονται πίσω από τις γαλανόλευκες σημαίες, να ακούσουμε ακόμα περισσότερες φωνές για τον τρόπο που η εργασία αποτελεί έναν πολλαπλό εκβιασμό για όλες, να μυρίσουμε ακόμα πιο έντονα το αίμα των εργατριών και των εργατών μέσα από τους τόνους σκουπίδια, να νιώσουμε ακόμα περισσότερο τον φόβο και το μίσος κάποιων σε σχέση με τη ρευστότητα του φύλου. Τίποτα δεν μπορεί να θεραπεύσει την ψυχή εκτός από τις αισθήσεις και τίποτα δεν θεραπεύει τις αισθήσεις εκτός από την ψυχή. Και σήμερα όλο και περισσότερο αυξάνονται οι αιτήσεις για θεραπεία. **Μα όσο και να πληθαίνουν τα εμπορεύματα και οι υπηρεσίες, τόσο εμείς ασφυκτούμε κάτω απ' το βάρος ενός κόσμου που η μόνη ισότητα που υπάρχει είναι αυτή του χρήματος, και πια καταλαβαίνουμε όλο και πιο σκληρά ότι δεν αρκούν οι αισθήσεις για να τον πολεμήσουμε.**

Στα σκοτεινά εργαστήρια των πόλεων αυτών λοιπόν, που ακόμα και οι μηχανές αποκοιμούνται, με τους μισθούς να κρύβονται πίσω απ' τις κουρτίνες του ανθρωπισμού και τα στομάχια μας ν' αγκομαχάνε, μόνο μέσα από το εμείς μπορούμε να ανασάνουμε. Όταν σταματάμε για κάποιες στιγμές να είμαστε άτομα και αρχίζουμε να μιλάμε συλλογικά ενάντια σε όλα αυτά που μας θυμώνουν και μας γεμίζουν λύπη. Προκείμενου ο προβληματισμός να γίνεται κριτική και ο θυμός, συλλογική διεκδίκηση. Όσο συνεχίζουμε να συναντιόμαστε ενάντια σε αυτόν τον κόσμο, τόσο μπορούμε να συνεχίζουμε να ονειρευόμαστε μια ζωή που να μην κυριαρχείται από εμπορεύματα.

Η Φάμπρικα Υφανέτ είναι ένας χώρος που βρίσκεται κατειλημμένος εδώ και 13 χρόνια. Κατάληψη λοιπόν, γιατί δεν χωράμε να στεγάσουμε τις επιθυμίες μας μόνο εκεί που ζούμε και δουλεύουμε. Εδώ και 13 χρόνια, γιατί, παρά τις διαφωνίες μας, συνεχίζουμε να πιστεύουμε ότι μόνο χωρίς αποκλεισμούς και αυστηρούς κανόνες μπορούμε να συναντιόμαστε. Μπορεί συχνά να μιλάμε περίεργα, ακατανόητα ή και γεμάτες νεύρα, αλλά μόνο μέσω της εμμενούς συζήτησης και κριτικής μπορούμε να προχωρήσουμε.

Γιατί, μόνο αν συναντηθούμε σε κάποιο σταυροδρόμι ανάμεσα από τις χιλιάδες κατακόμβες των πόλεων, μπορούμε να αγωνιστούμε για να επανεφεύρουμε λίγες στιγμές ευτυχίας.

Συναντιόμαστε κάθε Τρίτη στις 21:00.

Έχουμε και μία βιβλιοθήκη που ανοίγει Τρίτη 19:00 – 21:00 και Παρασκευή 19:00 με 23:00, γιατί όσο ξενέρωτο και να είναι το διάβασμα, ξέρουμε ότι χωρίς αυτό βαδίζουμε με τα μάτια κλειστά. Κατά τ' άλλα, μπορείτε να ψάξετε τις αφίσες στους τοίχους της πόλης, σε ταπετσαρίες και σε στάσεις λεωφορείων.

Το καινούργιο μας site : <http://yfanet.espivblogs.net/>

το χρόνο βάζουμε στα έξι μέτρα ¹

Από όταν ήμουνα δημοτικό έχω αλλάξει 3 σχολεία. Από τότε που ο πατέρας μου έχασε την δουλειά του, μετακομίζουμε όλο και πιο συχνά. Δεν τον βλέπω συχνά, αλλά όταν τον βλέπω μου κάνει όλο σχόλια λες και είναι κριτικός σε τηλεοπτικό show. Θα πει τη μία κάτι για τα μαλλιά μου, την άλλη για τα ρούχα μου και κάθε τρεις και λίγο ότι βγαίνω συχνά έξω και ότι βρίζω πολύ. Ο αδερφός μου κατεβάζει γαμωσταυρίδια καθημερινά, αλλά αυτού δεν του λείει κάτι, μόνο καμιά φορά ψιθυρίζει ότι μεγαλώνει το αγόρι του. Δεν καταλαβαίνω. Ξυπνάω. Κάθε πρωί να λαχανιάζω τρέχοντας να προλάβω το λεωφορείο μες το κρύο. Εκεί φοβάμαι μήπως πετύχω ελεγκτή, αλλά στριμώχνομαι και συχνά τα καταφέρνω χωρίς να χτυπήσω εισιτήριο. Συνήθως προλαβαίνω να φτάσω. Δηλαδή σχεδόν. Το

κουδούνι χτυπάει 8.15 αλλά εγώ συνήθως δεν φτάνω πριν τις 9. Πάντα εκεί ο κύριος Κώστας, να γκρινιάζει και να φωνάζει. Ο κύριος Κώστας δεν κάνει κάποια συγκεκριμένη δουλειά στο σχολείο, απλά στέκεται ολημερίς

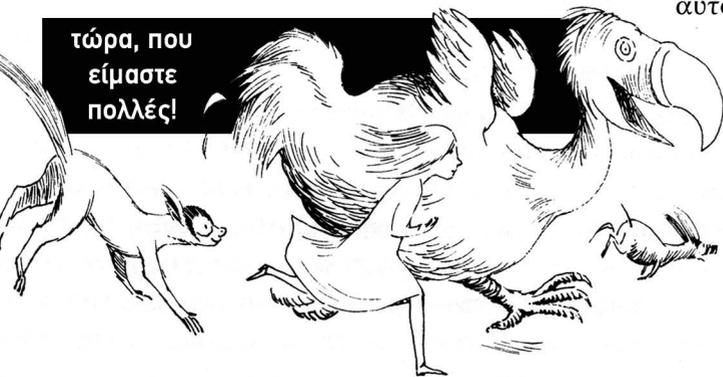
κοντά στην είσοδο και ελέγχει ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει. Όλο μας απειλεί ότι θα σημειώνει όσους/ες καθυστερούμε και θα δίνει το χαρτί με τα ονόματα μας στον διευθυντή. Έτσι και εμείς όταν καθυστερούμε πλέον, δεν περιμένουμε έξω απ' την καγκελόπορτα, αλλά στην πυλωτή μίας πολυκατοικίας στον προηγούμενο δρόμο. Αφού μαζευτούμε πολλές κάθε πρωί, φασκιωνόμαστε με μπουφάν, κασκόλ και ότι άλλο βρούμε, και ορμάμε τρέχοντας προς την είσοδο. Συνήθως ο κύριος Κώστας τα χάνει καθώς εμείς περνάμε σαν σίφουνες δίπλα του. Και ούτε απουσίες, ούτε τίποτα, γιατί ο Γιώργος μπορεί να έχει τους καλύτερους βαθμούς, αλλά αργεί και

απλά ελέγχει ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει

αυτός. Οπότε, κάπου στα μέσα της χρόνιας συνήθως, ο κύριος Κώστας απογοητευόταν και σταματούσε να ελέγχει, έφερνε μια καρέκλα και απλά κάπνιζε ολημερίς με ανοιχτή την πόρτα (προσέχοντας που και που μην τυχόν και τον δει ο διευθυντής).

τώρα, που είμαστε πολλές!

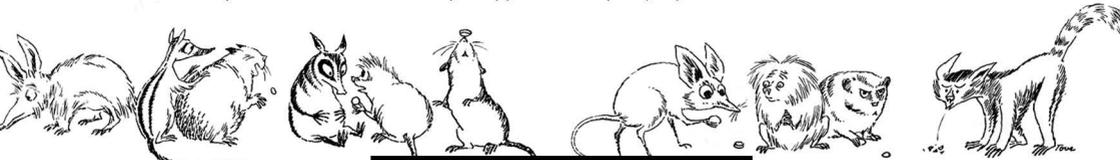
Φέτος όμως κάτι άλλαξε. Πριν μία εβδομάδα ο κύριος Κώστας σταμάτησε να μας κοιτάζει αυστηρά όταν περνάμε την καγκελόπορτα και είχε αποκτήσει ένα

χαιρέκακο χαμόγελο. Λίγα λεπτά αργότερα, ο διευθυντής την ώρα της προσευχής, μετά από τα ηλίθια σταυροκοπήματα, ανακοίνωνε περιχαρής: «**Το σύστημα του σχολείου επιτέλους θα αναβραθμιστεί.** Τέρμα πια οι χαμένες ώρες, τέρμα πια οι ανήσυχoi γονείς, τέρμα πια τα τηλέφωνα στο σπίτι που αγχώνουν τους μαθητές μας. Από εδώ και πέρα θα υπάρχει το ηλεκτρονικό απουσιολόγιο. Κάθε απουσία θα καταγράφεται

ηλεκτρονικά και θα αποστέλλεται κατευθείαν στους εκάστοτε κηδεμόνες, τόσο σε μορφή sms όσο και μέσω email. Τέρμα πια οι υπολογισμοί και οι δικαιολογίες. Πλέον όλοι οι μαθητές θα πρέπει να δείξουν την συνέπεια και την υπευθυνότητα που τους διακρίνει και το νέο νομοσχέδιο θα βοηθήσει όσο τίποτα άλλο σε αυτό».

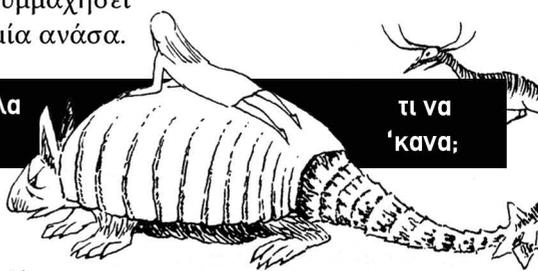
τέρμα πια οι “χαμένες” ώρες

κοιταχτήκαμε μεταξύ μας

Κοιταχτήκαμε μεταξύ μας. Κυρίως όλες και όλοι, που καθυστερούσαμε τα πρωινά, φεύγαμε τις τελευταίες ώρες και ζητούσαμε συχνά τουαλέτα. Όλοι και όλες εμείς που ερχόμασταν νυσταγμένοι στο σχολείο και δεν είχαμε να πληρώσουμε (ή δεν θέλαμε να πληρώσουμε εισιτήριο) στα κωλόλεωφορεία τους που θα μας οδηγούσαν μπροστά στην μεγάλη καγκελόπορτα του κυρίου Κώστα. Το είχαμε νιώσει όλοι μαζί αυτό το συναίσθημα. Ότι μας την είχαν στημένη. Ότι οι μαλάκες καθηγητές, ο διευθυντής, ο φύλακας και οι γονείς είχαν συμμαχήσει για να μην μας αφήνουν να πάρουμε ούτε μία ανάσα.

Για να ελέγχουν την κάθε μέρα μας, την κάθε ώρα μας, **το κάθε λεπτό** που ξεχνιόμασταν και δεν ασχολούμασταν «με το μέλλον μας».

όχι, δεν έβγαλα εισιτήριο

τι να 'κανα;

Μπροστά σε αυτήν τη διαπίστωση και σε όλα αυτά τα μάτια που κοιταζόμασταν με φόβο, είχα κάπως σταματήσει να νιώθω μόνη. Είχα κάπως σταματήσει να σκέφτομαι πώς θα τη γλιτώσω εγώ, επειδή ήξερα ότι δεν θα μπορούσα να καταφέρω έτσι. Είχα θυμώσει ή μάλλον καλύτερα, είχαμε θυμώσει μαζί. Αλλά πλέον, ξέραμε τι χρειαζόμασταν και τι ήθελαν να μας κλέψουν. Το είχαμε ακούσει που το ψιθύριζαν και οι μεγαλύτεροι. Τότε κάποια είπε τη μαγική φράση:

«χρειαζόμαστε ένα όπλο ενάντια στο χρόνο»

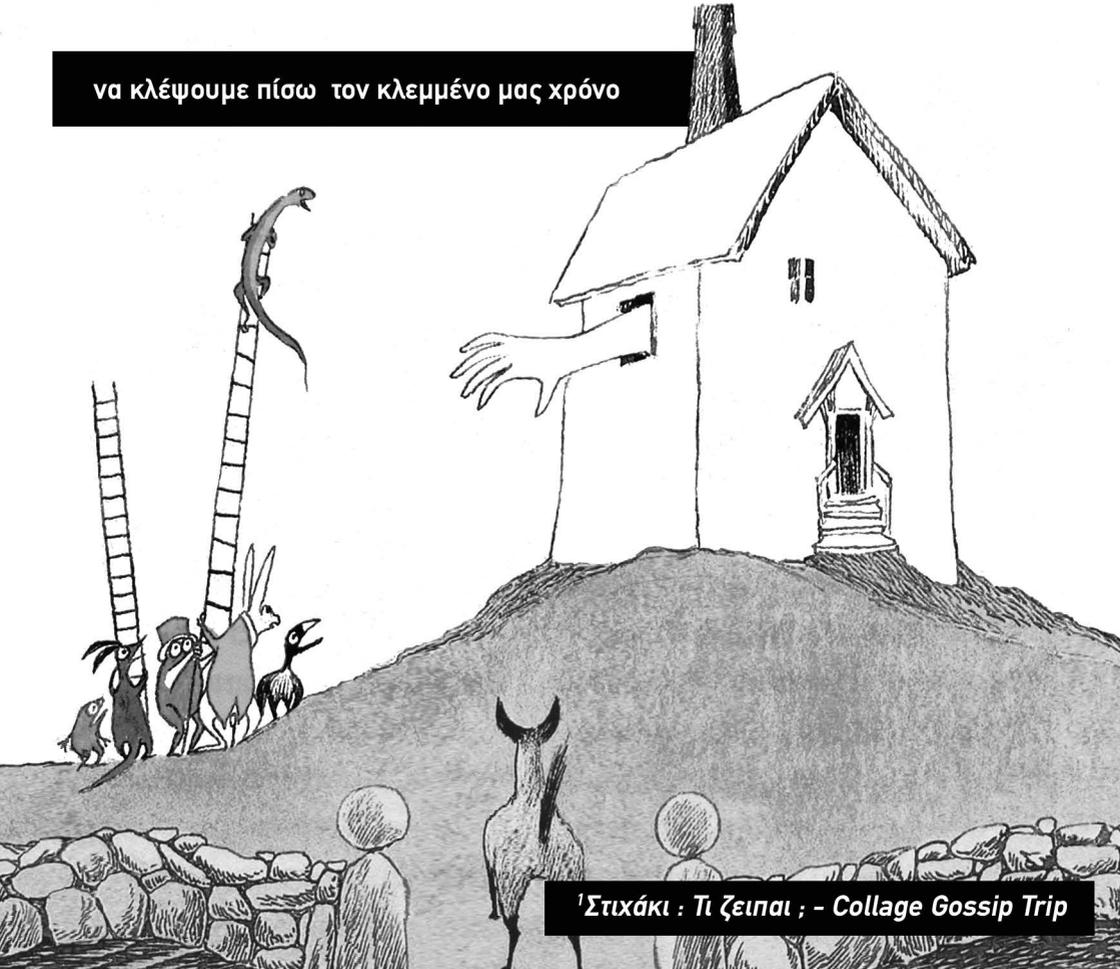

αρκετά με τον έλεγχο

Όλοι είχαμε ακούσει αυτές τις παλιές ιστορίες για τα σχολεία της Τούμπας (και όχι μόνο). Αλυσίδες και λουκέτα πλημμύρισαν τα κεφάλια μας και ένα χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο μας μπροστά στο χτύπημα του κουδουνιού που δεν θα σήμαινε πια τίποτα. Μια τεράστια λέξη εμφανίστηκε σε λαμπερό γράμμα πάνω απ' τα κεφάλια μας και φώτιζε τους συμμαθητές μας. Θα κάναμε κατάληψη. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος και επειδή φοβόμασταν δεν μπορούσαμε παρά να τον βαδίσουμε μαζί.

να κλέψουμε πίσω τον κλεμμένο μας χρόνο

Ίστινάκι : Τι ζειπαι ; - Collage Gossip Trip

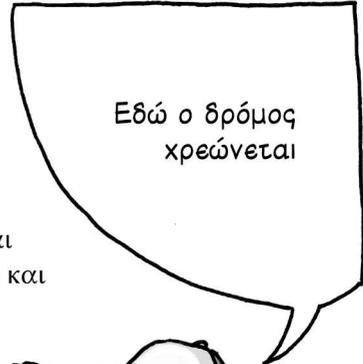
Η συντακτική ομάδα του σορολόπ βρέθηκε στο 9ο street mode festival και σας μεταφέρει γενικές εντυπώσεις και μια συγκεκριμένη απορία.

Παρασκευή απογευματάκι στο φιξ και δεν μας πήρε παρά μερικές βόλτες στον χώρο για να συνειδητοποιήσουμε το προφανές: **το SMF δεν έχει τίποτα να ζηλέψει από κάθε μεγάλο εμπορικό φεστιβάλ.** Πληρούσε άλλωστε, τις βασικές προϋποθέσεις: έκοψε πολλά εισιτήρια, τραβήχτηκαν και ποσταρίστηκαν εκατοντάδες σέλφιζ και τούιτς και είχε και μουσική.

Το κλίμα ήταν καλοκαιρινό και φάνηκε ότι οι συμπολίτες μας είχαν ανάγκη τον τριήμερο εορτασμό πριν επιστρέψουν στις υποχρεώσεις του Σεπτεμβρη. Σε γενικές γραμμές θα λέγαμε ότι οι άνθρωποι γύρω μας φαινόταν χαρούμενοι, πράγμα σημαντικό για τη διοργάνωση.

Τα events ήταν πολλά και «τρέχανε» παράλληλα, οπότε η ομάδα μας είδε λίγο απ' όλα, χωρίς να ξεχωρίσει κάτι συγκεκριμένο. Σίγουρα πάντως, θα λέγαμε ότι όλοι οι συμμετέχοντες προσπάθησαν σκληρά για να μας εντυπωσιάσουν.

Όλα λοιπόν κύλησαν καλά, και αναμενόμενα σε κάποια φάση φύγαμε, γεμάτοι με εικόνες αλλά και με έναν έντονο προβληματισμό να στριφογυρίζει στο κεφάλι μας. Έναν προβληματισμό που θέλουμε να μοιραστούμε με τους αναγνώστες μας και όσους βρέθηκαν στο τριήμερο φεστιβάλ: καλή η φάση, αλλά τελικά τι απ' όλα αυτά είναι «street», «δρομίσιο» βρε παιδί μου, όπως μας υποσχέθηκε το φεστιβάλ ήδη από τον τίτλο του;

Είναι δρομίσιο να πρέπει να φοράς το βραχιολάκι και να σε ελέγχουν σεκιουριτάδες για να ακούσεις μουσική;

Είναι δρομίσιο να σκας 5€ για μπύρα σε πλαστικό και να σε ψάχνουν στην είσοδο για αλκοόλ λες και είσαι σε αεροδρόμιο;

Είναι δρομίσιο να σουλατσάρεις με τα ρούχα των χορηγών;

Είναι δρομίσιο το λαιν απ να μοιάζει με λίστα για σούπερ μάρκετ και συ να κάθεται στα κιγκλιδώματα 2 μέτρα μακριά από τη σκηνή;

Ε λοιπόν, ή μας πήραν τα χρόνια ή δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα. Το μόνο που μας φάνηκε να διατηρεί λίγη από την αλληλεγγύη και τη συντροφικότητα του δρόμου, όπως τον γνωρίσαμε, ήταν αυτοί που έδιναν το βραχιολάκι τους σε όσους δεν είχαν να πληρώσουν εισιτήριο και αυτοί που τελικά δεν μπήκαν, προτιμώντας το πεζούλι απέξω, την μπύρα σε τσίγκινο και το βόμβο του πανηγυριού, μπακραουντ για τις κουβέντες τους.

Η συντακτική ομάδα του σορολόπ επέστρεψε στη βάση της πολύ δύσπιστη απέναντι στα φεστιβάλ που πάνε να βγάλουν φράγκα πουλώντας «δρόμο» και την κουλτούρα του. Θα προτιμήσει τις συναντήσεις αυτές που δεν είναι όλα προκαθορισμένα, που οι ρόλοι δεν είναι παγιωμένοι και τα φράγκα δεν είναι προϋπόθεση για την κοινωνικοποίηση.

Στις 15 και τις 22 Δεκέμβρη θα γίνουν 2 λάιβ στη Φάμπρικα Υφανέτ.

2 ΦΟΥΛ ΧΟΡΕΥΤΙΚΑ

LIVE

ΟΙΚ. ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ

Ομήρου
με Περ-
δίκη
γωνία,
Κάτω
τούμπα

λεωφ.
[12]
στάση
Υφανέτ
[2 / 58]
στάση
Θεαγέ-
νειο

Φ ★ Υ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

15/12

μετά τις

21:00

**ΠΟΚΑ
ΠΟΚΑ**

LIVE
ELECTR TONIC

yfanet.espivblogs.net

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

22/12

μετά τις

21:00

**FFmad
+
Formatech**

ELECTRO
DARKWAVE

Δανειστική Βιβλιοθήκη - Κινηματικό Βιβλιοπωλείο
Κινηματικό αρχείο - anti-info cafe
στην κατάληψη Φάμπρικα Υφανέτ

κάθε Τρίτη 19:00-21:00 / κάθε Παρασκευή 19:00-23:00

Η ταχύτητα και ο όγκος των πληροφοριών που δεχόμαστε καθημερινά επιβάλλουν την άκριτη λήψη τους, αφαιρώντας μας ουσιαστικά κάθε δυνατότητα επεξεργασίας τους.

Σε πείσμα των καιρών επιλέγουμε:

Να ανακτήσουμε την γνώση μέσα από τη συλλογική αυτομόρφωση

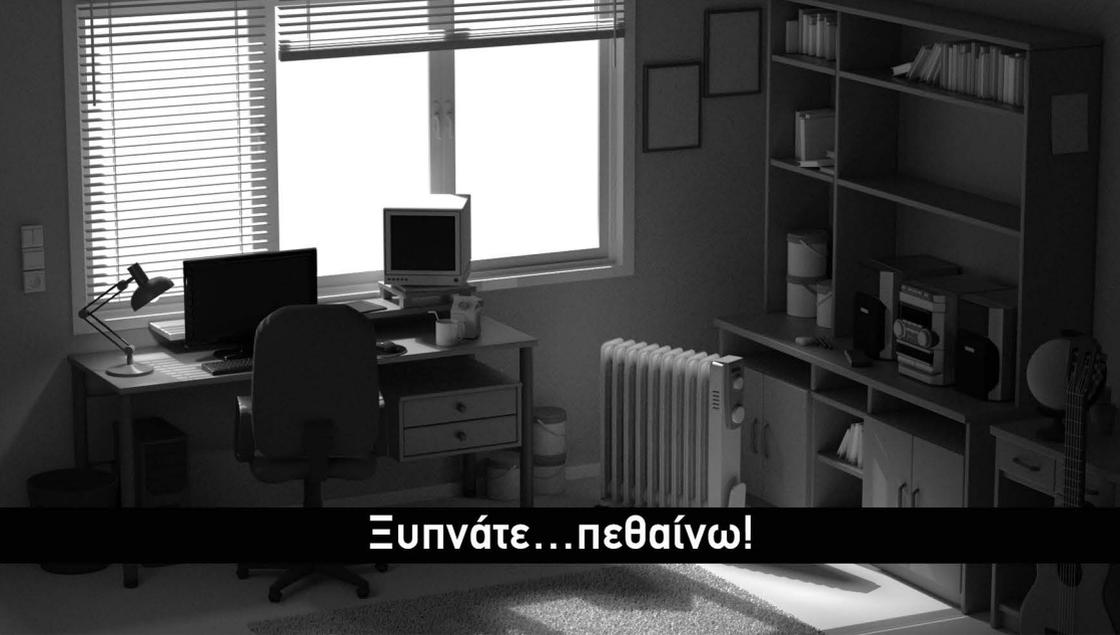
Να μελετήσουμε την ιστορία από τη σκοπιά των καταπιεσμένων και των αγώνων τους

Να αναστοχαστούμε μέσα από τη ριζοσπαστική κριτική κράτους και κεφαλαίου, έθνους και φύλου

Να κατανοήσουμε την καπιταλιστική πραγματικότητα και να ακονίσουμε τα θεωρητικά μας εργαλεία.

Γιατί καλό και χρήσιμο να ξέρουμε σημάδι, αλλά
καταρχάς πρέπει να ξέρουμε πού να στοχεύσουμε.

επικοινωνία: vivlioyfanet@espiv.net
Ομήρου με Περδίκια, Κάτω Τούμπα

Ξυπνάτε...πεθαίνω!

Καλημέρα! Λέμε τώρα...

Άλλη μια μέρα. Άλλο ένα όνειρο που βίαια και άτσαλα τρώει τα μούτρα του πάνω στους ήχους από τα ξυπνητήρια. Άλλη μία μέρα πεισματικά ίδια με την προηγούμενη. Η μέρα της μαρμότας! Μου έρχεται, για λίγο, στο μυαλό η ταινία. «Από τις ωραιότερες αλληγορίες της ευτυχίας», θα έλεγε ένας σινεφίλ. Μπα! Λέω εγώ. Γιατί στη δική μου «μέρα της μαρμότας», η οποία χωλαίνει ευρηματικού σεναρίου και σπιρτόζικων διαλόγων, αυτή η ατέρμονη επανάληψη της ίδιας μέρας πάει να με τρελάνει!

Αρχίζω να τεντώνομαι μουδιασμένη. Σαν να κρυώνω λίγο και το σώμα μου πονάει. Λες να φταίει η περίοδος ή μήπως εκείνα τα κωλοκασόνια με τις μπύρες που κουβαλούσα στη δουλειά χθες; Πφ!...Πάλι γκρινιάζω..Τέλος πάντων, πρέπει να σηκωθώ ΤΩΡΑ αλλιώς δεν θα προλάβω...

Γρήγορες βιαστικές κινήσεις με απόλυτο συγχρονισμό. Λίγος καφές, μια τζούρα τσιγάρο, άντε και λίγο ρουζάκι στα μάγουλα (τα κανονιστικά πρότυπα ομορφιάς βλέπεις!) καθώς θα ντύνομαι. Σαν χορογραφία σκέφτηκα. Χορογραφία της ρουτίνας μας.

5, 10,15,20,25..φτου και βγαίνω!

Το κυνηγητό αρχίζει, ο χρόνος τρέχει και εγώ μετράω τις αναπνοές. Ξεχύνομαι στους δρόμους, στριμώχνομαι στα λεωφορεία, σιχτιρίζω για την κίνηση, για την μπόχα του Θερμαϊκού, για τον τύπο που κοζάρει τον κώλο μου. Όλα με ενοχλούνε ΚΑΙ σήμερα. Η πόλη μου φαντάζει τόσο θλιβερή και άσχημη, οι άνθρωποι, τα δέντρα, τα πουλάκια που δε λένε να το βουλώσουν..

Ας μην πετύχω κανένα μαλάκα ελεγκτή τουλάχιστον! Παρατηρώ τους ανθρώπους γύρω μου. Εργαζόμενες που πηγαίνουν στις δουλειές τους και ξέρουν ότι για τις επόμενες 8 ώρες (στην καλύτερη περίπτωση!) θα πρέπει να εξυπηρετούν, να σερβίρουν, να πωλούν, να παράγουν, να ανέχονται τα αφεντικά τους και φυσικά να χαμογελούν! Άνεργοι που τρέχουν να αφήσουν βιογραφικά παντού, να στηθούν στις ουρές του ΟΑΕΔ, να παρακολουθήσουν κάνα μάθημα ecdl μπας και τους κάτσει καμία προκήρυξη. Λίγο πιο δίπλα μου κάποιες μαθήτριες αγουροξυπνημένες συζητάνε ότι στο διαγώνισμα των αρχαίων μάλλον θα πατώσουν και η ιδέα για κοπάνα φαντάζει ιδανική. Ποιος άλλωστε κλείνεται σε μια τάξη, εγκλωβισμένος σε ένα θρανίο όταν έξω έχει τέτοια ηλιόλουστή μέρα...Κάποιοι άλλοι απλά μετακινούνται, άλλοι ζητάνε 1 ευρώ να πάνε Γιαννιτσά... Πρόσωπα κουρασμένα, βαριεστημένα, εκνευρισμένα στις ίδιες και τις ίδιες διαδρομές. Κι εγώ ένα από αυτά...

Μα πόση θλίψη χωράει τελικά σε ένα λεωφορείο?

Μια κοπέλα απέναντι μου, σαν να διάβαζε την σκέψη μου. Ένα μειδίαμα αυτή, ένα εγώ.

Σε λίγο κατεβαίνω. Λίγο πριν τη στάση μου και λίγο πριν πεθάνω από την πλήξη δυναμώνω την ένταση στα ακουστικά μου...

**«μικρό μωρό γεννιέσαι με διψά για ζωή,
μικρό μωρό πεθαίνεις με την πνιχτή κραυγή:**

Ξυπνάτε πεθαίνω! Ξυπνάτε πεθαίνω ρεεε»

Στο τοίχο απέναντι παίρνει το μάτι μου μια αφίσα.

«Είμαστε μέσα σε αυτόν τον κόσμο και ταυτόχρονα ενάντια σε αυτόν. Σε αυτή τη συνθήκη που μας θέλει τόσο μόνες, επιμένουμε να συναντιόμαστε.

Αυτοοργανωμένο καφέ μπαρ κάθε Παρασκευή στη Φάμπρικα Υφανέτ»

Χμμ... δεν είμαι τελικά και τόσο μόνη. Υπάρχουν και άλλες που νιώθουν όπως εγώ, που εγκλωβίζονται στην καθημερινότητα τους, που ασφυκτιούν, που θέλουν να συζητήσουν, να ουρλιάξουν, να τραγουδήσουν, να χορέψουν έξαλλα, να συναντηθούν. Γιατί, όπως έλεγε και ένας σοφός γέροντας, αν δεν συλλογικοποιήσουμε τις επιθυμίες μας και τις αρνήσεις σε αυτόν τον κόσμο... θα πέσουν να μας πλακώσουν!

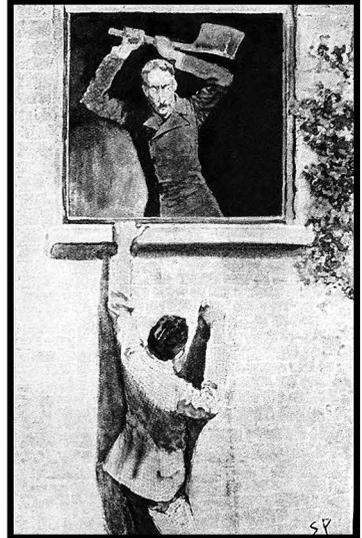
“Βρε λες?”

Οι πραγματικοί survivor

Survivor, Survival, Nomads... Μας έπρηξαν, να πούμε... Κακουχίες, λένε, δυσκολίες και επιβίωση... Σοβαρά τώρα; Να συγκρίνουμε λίγο τι περνάνε αυτοί και τι περνάμε εμείς σαν μαθητές και μαθήτριες;

Έχουμε και λέμε: βάρβαρο ξύπνημα στις 08:00 παρά, ακριβώς τη στιγμή εκείνη που βλέπουμε κάποιο γαμάτο όνειρο (πώς γίνεται αυτό κάθε φορά, ποτέ δεν θα το καταλάβω). Λίγο νερό στα μούτρα (για καφέ ούτε λόγος) και βουρ να μην αργήσουμε και κλειδώσει ο φύλακας την πόρτα (γιατί μετά πρέπει να πηδάμε και εμπόδια, σαν αυτούς του Survivor...). Αν πάνε όλα καλά και είμαστε στην ώρα μας, προετοιμαζόμαστε για την πραγματική δοκιμασία: να μείνουμε ξύπνιοι και προσηλωμένοι στο μάθημα την πρώτη ώρα! Κάτι που θα επαναληφθεί, ξανά και ξανά, για τις επόμενες έξι ώρες. Έξι ώρες σωματικής ακινησίας (με κάποια ολιγόλεπτα διαλείμματα – μην πάθουμε κάνα αυχενικό), βαρεμάρας και υποχρεωτικής παρακολούθησης πραγμά-

**-Μα, κύριε φύλακα, το ρολόι σας πάει 2' μπροστά!
-ΑΠΟΥΣΙΑΑΑ!**

των για τα οποία δεν μας ρώτησε κανένας και ποτέ εάν μας ενδιαφέρει να τα ακούμε. Με το που μεσημεριάζει, κι αφού ο εγκέφαλος τα έχει φτύσει και δεν ρουφάει άλλες πληροφορίες, «γεια σας, τα λέμε αύριο». Σπίτι και φαί. Επιτέλους, τελειώσανε τα αγωνίσματα της ημέρας; Αμ δε! Τώρα κριτές είναι οι γονείς, όχι οι καθηγητές. Να σου ερωτήσεις για τις οποίες ψάχνουμε δικαιολογίες («πώς έγραψες στο διαγώνισμα;», «πότε παίρνετε βαθμούς;»), να σου σχόλια που μας κάνουν να χαμηλώνουμε το βλέμμα («έτσι πήγες ντυμένη σήμερα;», «τα σκουλαρίκια σε μάραναν»), να σου προτροπές για ακόμα μεγαλύτερη εντατικοποίηση («φέτος είπαμε θα διαβάσουμε, δε θα έχουμε πάλι τα περσινά τα χαίρια»).

τώρα κριτές είναι οι γονείς

ώρα που ξεκινά το Nomads! Στρωνόμαστε οικογενειακά μπροστά από την τηλεόραση, και περιμένω τις επόμενες δύο ώρες να διασκεδάσω, έστω και λίγο, πριν πέσω για ύπνο.

Έλα, όμως, που κάτι με χαλαεί! Ενώ ακούω τους γονείς μου να σχολιάζουν πόσο δύσκολα είναι τα αγωνίσματα σήμερα και πόσο καλά τα λείει ο Αρναούτογλου, μου 'ρχεται να ουρλιάξω μες στη μούρη τους: ποιο Nomads, ρε; Καθίστε κι εσείς καθηλωμένοι για 7 ώρες,

καθηλωμένοι για 7 ώρες

. Εκεί που τελειώνει η ιεροτελεστία του φαγητού και λέω θα αράξω λίγο να ηρεμήσει το μυαλό μου, συνειδητοποιώ ότι έφτασε η ώρα του «απογευματινού» σχολείου. Δηλαδή, φροντιστήριο. Ακόμα χειρότερα, εδώ δεν έχει λούφα και απροσεξία, εδώ, αφού οι γονείς πληρώνουν αναγκάζεσαι με το στανιό να στρωθείς να αποδείξεις ότι οι επενδύσεις δεν πάνε χαμένες. Με το που τελειώσει και το φροντιστήριο και το μυαλό έχει γίνει κιμάς από τις άπειρες πληροφορίες, γυρνάω σπίτι μπας και προλάβω να προετοιμαστώ για την επόμενη μέρα. Χωρίς να το καταλάβω έφτασε το βράδυ -πάλι καλά τελείωσα το διάβασμα ακριβώς την

**εδώ δεν έχει
λούφα και απροσεξία**

προσπαθήστε να δείχνετε ενδιαφέρον για πράγματα αδιάφορα που θα τα ξεχάσετε τον

επόμενο μήνα, μάθετε κάθε άχρηστη πληροφορία επειδή έτσι αποφάσισε κάποιος, κάντε το αυτό ΚΑΘΕ ΓΑΜΗΜΕΝΗ ΜΕΡΑ και μετά ελάτε να μου πείτε για κακουχίες, ζόρια και δοκιμασίες!

Οπότε την επόμενη φορά που θα ακούσετε κάποιο συγγενή-φίλο-συμμαθητή να μιλάει για το «γαμάτο χθεσινό επεισόδιο» ή για την «επιβίωση στις κακουχίες», πάρτε του το κινητό με το ζόρι, βιντεοσκοπήστε μία ολόκληρη μέρα σας και επιστρέψτε του το, μπας και παρατήσει τα reality show και βρει περισσότερο ενδιαφέρον γύρω του.

ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΟΙ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

τα λάθη της φύσης
η ντροπή της οικογένειας
αυτοί που δεν στριμώχνονται να μεταλάβουν
κι αυτές που δεν αντέχουν στις επιλογές που
δίνουνε τα ράφια
οι ανώμαλες
είμαστε τα αγόρια που δεν πάνε στον στρατό
και τα κορίτσια που δεν ανεβαίνουν τα σκαλιά
της εκκλησίας
οι προδότες του έθνους
κι αυτές που δεν χωράνε στην
"αγία ελληνική οικογένεια" και τις αξίες της

ΚΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΡΓΙΣΜΕΝΕΣ

με τον σεξιστικό οχετό που καταπνίγει
τον δημόσιο λόγο απ' τα αριστερά ως τα
δεξιά
με κάθε ομοφοβικό κατακάθι που
προσπαθεί να επιβάλλει την
κανονικότητα του πάνω στα σώματα και
τις επιθυμίες μας
με όσους μας θέλουν ισχυρές στους
νόμους κι ανίσχυρες στους δρόμους

ΟΙ ΕΜΦΥΛΕΣ ΑΡΗΣΕΙΣ ΜΑΣ ΑΣΦΥΚΤΙΩΝ
ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
18:00 ΚΑΜΑΡΑ

ΦΑΜΠΡΙΚΑ ★ ΥΦΑΝΕΤ

Πορεία ενάντια
στην έμφυλη
κανονικότητα

για την υπεράσπιση
της αμφιβολίας

Έχετε νοιώσει ποτέ
δυσφορία, όταν σας
είπαν ότι «ήρθε η
ώρα να μιλήσουμε
σαν άντρες...»;

Έχετε νοιώσει εκ-
νευρισμό, ακού-
γοντας το «κάνε αυ-
τό, σαν καλό κορί-
τσι»;

Έχετε νοιώσει ανε-
παρκής, όταν ο
καθρέπτης σας δεν
ανταποκρίνεται στις
φωτογραφίες και τα
άρθρα στο ίντερνετ;

Έχετε νοιώσει απέχθεια για το εαυτό σας, όταν αναγκάζεστε να το παίξετε
«χαριτωμένη» προκειμένου να πετύχετε αυτό που θέλετε;

Εξοργίζεστε με αυτούς που κλευάζουν την εμφάνιση σας στον δρόμο;

Νοιώσατε ποτέ θλίψη που η οικογένειά σας, σας αποδοκιμάζει, επειδή ο
σύντροφος σας «δεν είναι αυτό που περίμεναν από σας»;

Σας έτυχε να μην μπορείτε να νοικιάσετε σπίτι, επειδή η ταυτότητα σας δεν
ανταποκρίνεται στο παρουσιαστικό σας;

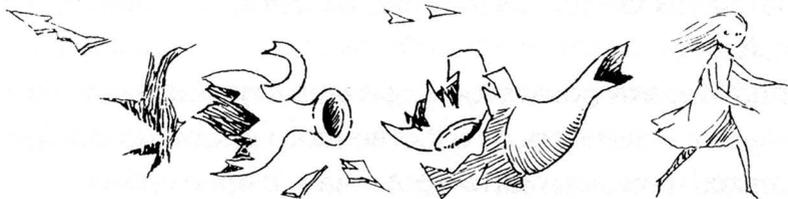
Ή μήπως δεν βρίσκετε δουλειά, επειδή δεν μοιάζετε όσο γυναίκα θα έπρεπε;

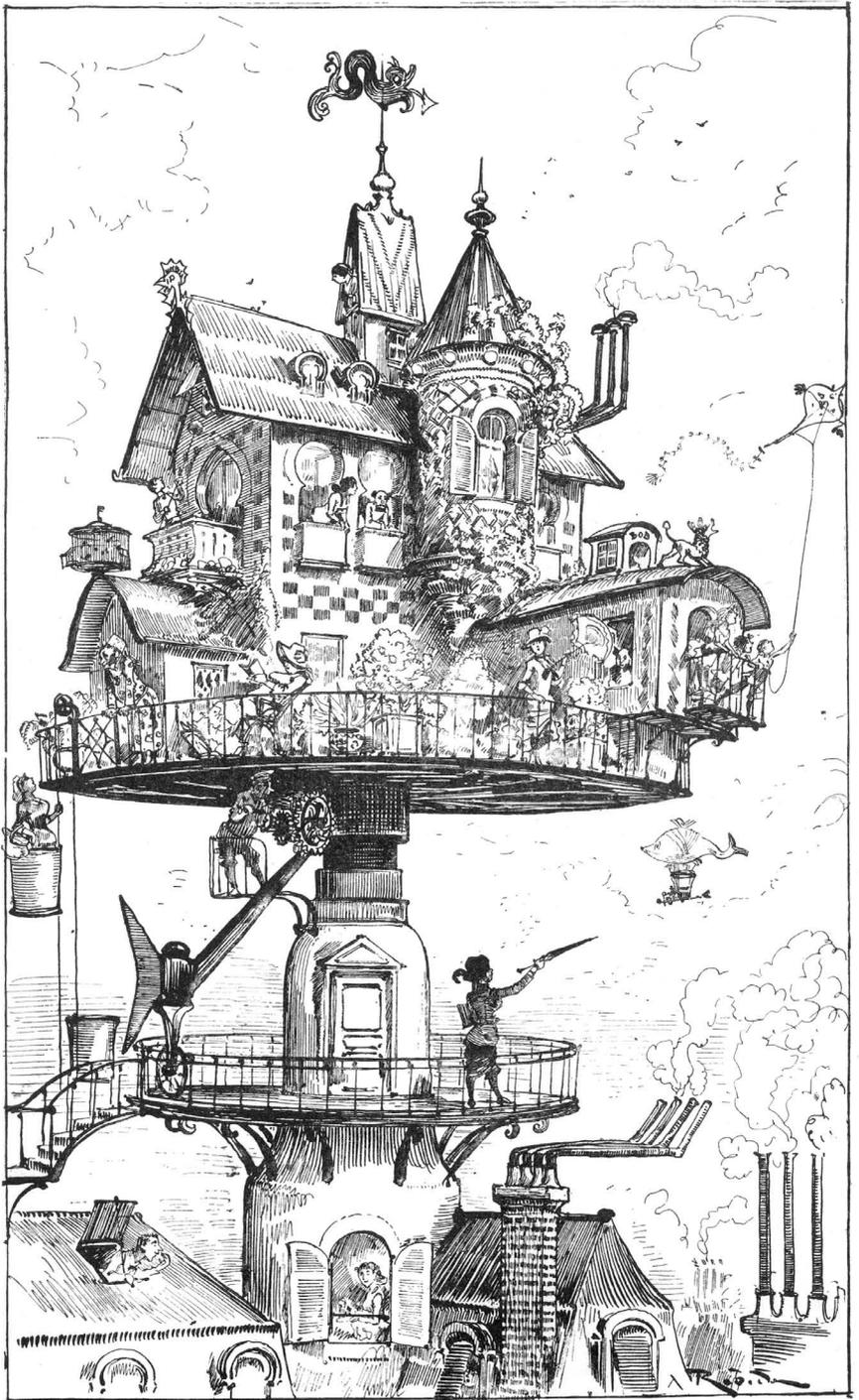
Αν ναι, μην πανικοβάλλεστε. Δεν είστε απαραίτητα ούτε «άρρωστοι», ούτε «τρελοί», σίγουρα όχι «ξεχωριστοί» και ελπίζουμε δεν είστε μόνοι. Γιατί όλα τα παραπάνω, δεν είναι παρά ελάχιστες στιγμές από τις καθημερινές μας σχέσεις, που καλούμαστε να πειθαρχήσουμε στη συμπεριφορά που «αρμόζει» στο φύλο μας.

Στις 27 Οκτωβρίου, τη μέρα της μαθητικής παρέλασης και μία μέρα πριν τον εορτασμό της επετείου ενός πολέμου, αποφασίσαμε να βγούμε στον δρόμο και να διαδηλώσουμε ενάντια στον κανονιστικό και φοβικό οχετό, που προέκυψε με αφορμή το νομοσχέδιο φύλου. Όχι δεν πιστεύουμε στο Συριζα, αντιλαμβανόμενοι/ες πώς προσπαθεί να διατηρήσει το προοδευτικό του προσωπείο, παραχωρώντας δικαιώματα σε επιμέρους κοινωνικές ομάδες, ενώ ταυτόχρονα πετσοκόβει τους μισθούς, φυλακίζει μετανάστριες και εκβιάζει τους ανέργους. Αν κάτι όμως διακρίναμε στο πως διεξήχθη ο δημόσιος διάλογος και ήταν αφορμή για τη μικρή μας πορεία, δεν ήταν απλά η υπενθύμιση για την πατριαρχική οργάνωση της κοινωνίας, δεν ήταν μόνο η όξυνση των σεξιστικών αντανακλαστικών, η άνοδος της χριστιανορθόδοξης υστερίας, η ψυχιατρικοποίηση της ζωής και η εξάπλωση της ομοφοβίας και της τρανσφοβίας. Ήταν όλα τα παραπάνω μαζί. Κυρίως όμως αυτό που είδαμε, πίσω από τις ιαχές του μίσους, ήταν άνθρωποι να βγαίνουν επιθετικά να υπερασπιστούν την έμφυλη κανονικότητα. Να αναζητούν μέσα από τις έμφυλες ταυτότητες ένα ερμηνευτικό και δεοντολογικό πλαίσιο για τον κόσμο, να εμποδώνουν μέσα από τους φιξαρισμένους ρόλους μια ηθική τάξη που περιφράσει και απωθεί ό,τι εμφανίζεται ως διαφορετικό και δεν χωράει τελικά σε αυτό το πλαίσιο: οι άντρες παραμένουν άντρες και οι γυναίκες παραμένουν γυναίκες, η πυρηνική οικογένεια αποτελεί τη μόνη πηγή μιας βαθύτερης αίσθησης κοινότητας, το έθνος πρέπει να μείνει καθαρό από «ανώμαλους»...

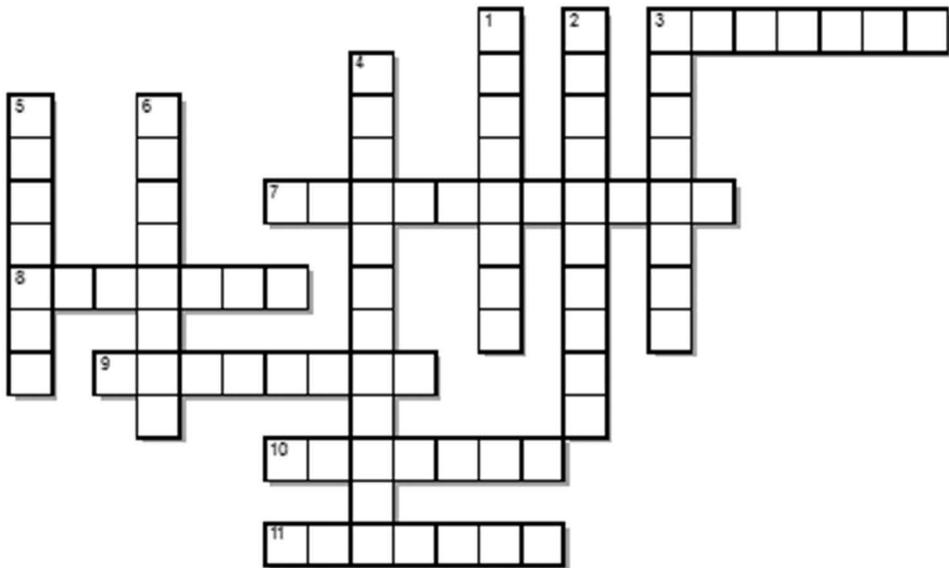
Εμείς μπροστά σε όλα αυτά δεν μπορούμε παρά να προσπαθούμε να εναντιωνόμαστε στην κανονικότητα που τείνει να επιβάλει σιγή νεκροταφείου στις ζωές μας, και αναζητούμε τις στιγμές χαράς όχι στην ασφάλεια των κανονικοτήτων, αλλά στην αβεβαιότητα όπου και συναντιούνται οι επιθυμίες και οι αρνήσεις μας.

**ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΟΔΟΤΡΕΣ**

Αν διάβασες το περιοδικό μέχρι εδώ, δικαιούσαι να ξεκουραστείς με ένα κουίζ (κατά προτίμηση την ώρα των Αρχαίων). Αν δεν το διάβασες και ήρθες κατευθείαν εδώ, χωρίς να έχεις σκοπό να διαβάσεις το υπόλοιπο περιοδικό, τότε να ξέρεις ότι το κουίζ είναι έτσι σχεδιασμένο ώστε ο καθηγητής να σε πιάσει στα πράσα! Εμείς πάντως σε προειδοποιήσαμε!

Οριζόντια

- 3 Τώρα τα ... μέσα! Σιχαμένη φράση που ακούμε με το που τελειώνει το καλοκαίρι από τους μεγαλύτερους για να μας ξεενερώσουν από την ωραία μας διάθεση
- 7 Αν αποτύχεις σε αυτές, οι γονείς σου θα το θεωρήσουν ως την ύψιστη προδοσία των κόπων τους
- 8 Υπάρχουν γύρω από κάθε σχολείο, αλλά και γύρω από κάθε φυλακή
- 9 Αν κάνεις κατάληψη και δεν έχεις αυτά, στη λένε όλοι
- 10 «Τα αγοράκια πάνε εκεί για να γίνουν άνδρες»
- 11 Εκεί παρκάρουν οι γονείς τα παιδιά τους πέντε φορές την εβδομάδα, 08:00 με 14:00

Κάθετα

- 1 Σ' αυτήν οι μαθητές αναγκάζονται να περπατάνε σαν στρατιωτάκια
- 2 Τα παιδιά αυτών, δεν ήθελαν οι ρατσιστές γονείς να πάνε στο ίδιο σχολείο με τα παιδιά τους
- 3 Διαχρονικό αναρχικό σύνθημα: Το μόνο σχολείο που φωτίζει είναι αυτό που...
- 4 Σχολείο που το πληρώνουν οι γονείς
- 5 Σ' αυτές τις εορτές θα έπρεπε, και καλά, να νιώθουμε περήφανοι, αλλά εμείς γουστάρουμε μόνο και μόνο γιατί χάνουμε μάθημα
- 6 Πατρίς, ..., οικογένεια. Χουντικό σύνθημα που ακόμα διατηρεί την αίγλη του